

DIREKTIVA (EU) 2017/2399 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 12. decembra 2017****o spremembi Direktive 2014/59/EU v zvezi z razvrstitvijo nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Odbor za finančno stabilnost je 9. novembra 2015 objavil dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub (Total Loss-Absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet (v nadaljnjem besedilu: „standard TLAC“), ki ga je skupina G-20 potrdila še isti mesec. Cilj standarda TLAC je zagotoviti, da imajo globalne sistemsko pomembne banke (GSPB), v okviru Unije imenovane globalne sistemsko pomembne institucije (GSPI), potrebno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, ki pomaga zagotoviti, da se v postopku reševanja in takoj po njem kritične funkcije lahko nadaljujejo, ne da bi bil ogrožen denar davkoplačevalcev (javna sredstva) ali finančna stabilnost. Komisija se je v sporočilu z dne 24. novembra 2015 z naslovom „Dokončanje bančne unije“ zavezala, da bo do konca leta 2016 predstavila zakonodajni predlog, ki bi omogočil prenos standarda TLAC v pravo Unije v mednarodno dogovorjenem roku, ki je leto 2019.
- (2) Pri prenosu standarda TLAC v pravo Unije je treba upoštevati obstoječo, za institucije specifično minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki velja za vse institucije v Uniji in je določena v Direktivi 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾. Ker imata TLAC in minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti isti cilj, ki je zagotoviti, da imajo institucije v Uniji zadostno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, bi se morali obe zahtevi medsebojno dopolnjevati v sklopu skupnega okvira. Konkretno je Komisija predlagala, da se usklajena minimalna stopnja standarda TLAC za GSPI (v nadaljnjem besedilu: minimalna zahteva TLAC) in merila primernosti za obveznosti, uporabljena zaradi uskladitve s tem standardom, v pravo Unije vključijo tako, da se spremeni Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, vprašanje posebnega pribitka za GSPI, specifičnega za institucije, in posebne zahteve za institucije, ki niso GSPI, ter zadevnega merila primernosti pa reši tako, da se spremenita Direktiva 2014/59/EU in Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ UL C 132, 26.4.2017, str. 1.

⁽²⁾ UL C 173, 31.5.2017, str. 41.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 30. novembra 2017 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 7. decembra 2017.

⁽⁴⁾ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173 12.6.2014, str. 190).

⁽⁵⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽⁶⁾ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

Ta direktiva, ki zadeva razvrstitev nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti, dopolnjuje prej navedene zakonodajne akte, katerih spremembe se predlagajo, in Direktivo 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

- (3) Glede na navedene predloge in z namenom zagotoviti pravno varnost za trge in subjekte, za katere veljata minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ter TLAC, je pomembno, da se zagotovi, da se pravočasno pojasnijo merila primernosti za obveznosti, uporabljena za izpolnjevanje minimalnih zahtev glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ter za spoštovanje prava Unije, s katerim se prenese TLAC, ter se uvedejo ustrezne določbe o uporabi predhodnih pravil glede primernosti za tiste obveznosti, za katere so bile izdane, preden so začela učinkovati spremenjena merila primernosti.
- (4) Države članice bi morale zagotoviti, da imajo institucije zadostno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, da zagotovijo nemoteno in hitro kritje izgub in dokapitalizacijo s čim manjšim učinkom na finančno stabilnost ob prizadevanju preprečitve učinka na davkoplačevalce. Za doseg tega bi morale institucije stalno izpolnjevati minimalno zahtevo TLAC, ki bo v pravo Unije prenesena na podlagi spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013, ter zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kot je določena v Direktivi 2014/59/EU.
- (5) V skladu s standardom TLAC morajo GSPI minimalno zahtevo TLAC izpolniti s podrejenimi obveznostmi, ki so v primeru insolventnosti obravnavane za obveznostmi, izključenimi iz TLAC (v nadaljnjem besedilu: zahteva za podrejenost), pri čemer veljajo nekatere izjeme. Po standardu TLAC se zahteva za podrejenost izpolni s pravnimi učinki pogodbe (poznani kot „pogodbena podrejenost“), zakoni dane jurisdikcije (poznani kot „zakonska podrejenost“) ali dano strukturo podjetja (poznana kot „strukturna podrejenost“). Kadar Direktiva 2014/59/EU to zahteva, bi morale institucije, ki spadajo v njeno področje uporabe, svojo za podjetje specifično zahtevo izpolniti s podrejenimi obveznostmi, tako da se čim bolj zmanjša možnost pravnega izpodbijanja s strani upnikov, iz razloga, da so njihove izgube v postopku reševanja večje, kot bi jim nastale v okviru običajnega insolvenčnega postopka (načelo, da noben upnik ne sme biti na slabšem).
- (6) Več držav članic v okviru svojega nacionalnega insolvenčnega prava spreminja ali je že spremenilo pravila o razvrstitvi nezavarovanega nadrejenega dolga v primeru insolventnosti, da bi svojim institucijam omogočile učinkovitejše izpolnjevanje zahteve za podrejenost, s tem pa pospešile reševanje.
- (7) Doslej sprejeta nacionalna pravila se precej razlikujejo. Neobstoj harmoniziranih pravil Unije ustvarja negotovost tako za institucije izdajateljice kot za investitorje, čezmejnimi institucijam pa utegne otežiti uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. Neobstoj harmoniziranih pravil Unije utegne povzročiti tudi izkrivljanje konkurence na notranjem trgu, saj se lahko stroški, ki jih imajo institucije pri izpolnjevanju zahteve za podrejenost, in stroški investitorjev pri nakupu dolžniških instrumentov, ki jih izdajo institucije, po Uniji precej razlikujejo.
- (8) Evropski parlament je v resoluciji z dne 10. marca 2016 o bančni uniji ⁽²⁾ Komisijo pozval, naj predstavi predloge za nadaljnje zmanjšanje pravnih tveganj v zvezi z zahtevki, temelječimi na načelu, da noben upnik ne sme biti na slabšem, Svet pa jo je v sklepih z dne 17. junija 2016 povabil, naj predstavi predlog o skupnem pristopu k vrstnemu redu upnikov bank, s katerim bi se izboljšala pravna varnost v primeru reševanja.
- (9) Zato je treba odpraviti znatne ovire za delovanje notranjega trga in se izogniti izkrivljanju konkurence, ki nastaja zaradi neobstoja harmoniziranih pravil Unije glede vrstnega reda upnikov bank, ter preprečiti pojav takih ovir in izkrivljanj v prihodnosti. Posledično je ustrezna pravna podlaga za to direktivo člen 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije.
- (10) Da bi se stroški zaradi izpolnjevanja zahteve za podrejenost in morebitni negativni učinki na stroške financiranja zmanjšali na minimum, bi bilo treba v tej direktivi državam članicam dovoliti, da po potrebi ohranijo obstoječi razred navadnega nezavarovanega nadrejenega dolga, katerega izdajanje je za institucije cenejše kot izdajanje katerih koli drugih podrejenih obveznosti. Ne glede na to bi bilo treba v tej direktivi zaradi izboljšanja rešljivosti

⁽¹⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁽²⁾ Še ni objavljena v Uradnem listu.

institucij od držav članic zahtevati, da uvedejo nov razred neprednostnega nadrejenega dolga, ki bi moral biti v primeru insolventnosti obravnavan pred kapitalskimi instrumenti in podrejenimi obveznostmi, ki ne štejejo za kapitalске instrumente, vendar za drugimi nadrejenimi obveznostmi. Institucije bi morale imeti še naprej možnost, da izdajajo dolžniške instrumente iz razreda nadrejenega dolga in tudi iz razreda neprednostnega nadrejenega dolga. Brez poseganja v druge možnosti in izjeme, ki jih v zvezi z izpolnjevanjem zahteve za podrejenost ponuja standard TLAC, bi moral biti za izpolnitev te zahteve od teh dveh razredov primeren samo „neprednostni“ nadrejeni razred. Namen tega je institucijam omogočiti, da za svoje financiranje ali iz katerih koli drugih operativnih razlogov uporabijo cenejši navadni nadrejeni dolg, ter da za pridobitev financiranja ob izpolnjevanju zahteve za podrejenost izdajo dolžniški instrument iz novega razreda neprednostnega nadrejenega dolga. Državam članicam bi moralo biti dovoljeno, da uvedejo več razredov drugih navadnih nezavarovanih obveznosti, pod pogojem, da zagotovijo – brez poseganja v druge možnosti in izjeme, ki jih ponuja standard TLAC –, da so za izpolnitev zahteve za podrejenost primerni samo dolžniški instrumenti iz razreda neprednostnega nadrejenega dolga.

- (11) Za zagotovitev, da novi razred neprednostnih nadrejenih dolžniških instrumentov izpolni merila primernosti, kot so opisana v standardu TLAC in določena v Direktivi 2014/59/EU, s tem pa izboljša pravno varnost, bi morale države članice zagotoviti, da je prvotna pogodbeni zapadlost teh dolžniških instrumentov vsaj eno leto, da nimajo vgrajenih izvedenih finančnih instrumentov in sami niso izvedeni finančni instrumenti ter da je v zadevni pogodbeni dokumentaciji in po potrebi prospektu v zvezi z njihovo izdajo izrecno navedena njihova nižja razvrstitev v okviru običajnega insolvenčnega postopka. Dolžniški instrumenti s spremenljivo obrestno mero, ki temelji na široko uporabljeni referenčni stopnji, kot je Euribor ali Libor, in dolžniški instrumenti, ki niso denominirani v domači valuti izdajatelja, pod pogojem, da so glavnica, odplačila in obresti denominirani v isti valuti, samo zaradi navedenih značilnosti ne bi smeli šteti za dolžniške instrumente z vgrajenimi izvedenimi finančnimi instrumenti. Ta direktiva ne bi smela posegati v morebitno zahtevo v nacionalnem pravu, da se zaradi izpolnitve pogojev v zvezi z dolžniškimi instrumenti iz razreda neprednostnega nadrejenega dolga iz te direktive, dolžniški instrumenti v register izdajateljevega podjetja vpišejo kot obveznosti.
- (12) Države članice bi morale zaradi izboljšanja pravne varnosti investitorjev v svojem nacionalnem insolvenčnem pravu zagotoviti, da imajo navadni nezavarovani dolžniški instrumenti in druge navadne nezavarovane obveznosti, ki niso dolžniški instrumenti, višjo prednostno razvrstitev pred dolžniškimi instrumenti iz novega razreda neprednostnega nadrejenega dolga. Države članice bi morale tudi zagotoviti, da imajo dolžniški instrumenti iz novega razreda neprednostnega nadrejenega dolga višjo prednostno razvrstitev pred kapitalskimi instrumenti in pred vsemi podrejenimi obveznostmi, ki ne štejejo za kapital.
- (13) Ker ciljev te direktive, in sicer določiti harmonizirana pravila glede razvrstitve nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti za namene okvira Unije za sanacijo in reševanje, in zlasti izboljšati učinkovitost ureditve za reševanje s sredstvi upnikov, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega ukrepa lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev. Ta direktiva zlasti ne bi smela posegati v druge možnosti in izjeme, ki jih v zvezi z izpolnjevanjem zahteve za podrejenost ponuja standard TLAC.
- (14) Primerno je, da se spremembe Direktive 2014/59/EU, določene v tej direktivi, uporabljajo za nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih na datum začetka uporabe te direktive ali pozneje. Zaradi pravne varnosti in čim večjega zmanjšanja prehodnih stroškov pa je treba uvesti ustrezne zaščitne ukrepe glede razvrstitve terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, izdanih pred tem datumom, v primeru insolventnosti. Države članice bi zato morale zagotoviti, da razvrstitev vseh neporavnanih nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, ki so jih institucije izdale pred navedenim datumom, v primeru insolventnosti ureja pravo držav članic, kot je bilo sprejeto 31. decembra 2016. Kolikor bi utegnil biti cilj institucijam dovoliti izdajo podrejenih obveznosti, obravnavan že v kakšnem nacionalnem pravu, kot je bilo sprejeto 31. decembra 2016, bi morale imeti nekatere ali vse nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih pred datumom začetka uporabe te direktive, v primeru insolventnosti enako razvrstitev kot neprednostni nadrejeni dolžniški instrumenti, izdani pod pogoji iz te direktive. Poleg tega bi morale biti državam članicam po 31. decembru 2016 in pred datumom začetka veljavnosti te direktive zaradi izpolnjevanja v njej določenih pogojev omogočeno, da prilagodijo svoje nacionalno pravo o razvrstitvi nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, izdanih po datumu začetka uporabe takšnega prava, v okviru običajnega insolvenčnega postopka. V tem primeru bi morale biti s pravom držav članic, kot je bilo sprejeto 31. decembra 2016, še naprej urejene samo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih pred datumom začetka uporabe navedenega novega nacionalnega prava.

- (15) Ta direktiva državam članicam ne bi smela preprečiti, da določijo, da bi se ta direktiva morala uporabljati tudi po tem, ko za subjekte izdajatelje – zlasti zaradi predaje kreditnih ali investicijskih dejavnosti tretji osebi – okvir Unije za sanacijo in reševanje ne velja več.
- (16) Ta direktiva harmonizira razvrstitev nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, v okviru običajnega insolvenčnega postopka in ne zajema razvrstitve vlog v primeru insolventnosti zunaj obstoječih veljavnih določb Direktive 2014/59/EU. Ta direktiva zato ne posega v obstoječe ali prihodnje nacionalno pravo držav članic, ki zadeva običajni insolvenčni postopek in v katerem je zajeta razvrstitev vlog v primeru insolventnosti, kolikor ta razvrstitev ni harmonizirana z Direktivo 2014/59/EU, ne glede na datum njihovega vplačila. Komisija bi morala do 29. decembra 2020 pregledati uporabo Direktive 2014/59/EU z vidika razvrstitve vlog v primeru insolventnosti in zlasti oceniti potrebo po morebitnih nadaljnjih spremembah Direktive.
- (17) Da bi zagotovili pravno varnost za trge in posamezne institucije ter omogočili učinkovito uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov, bi morala ta direktiva začeti veljati dan po objavi –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2014/59/EU

Direktiva 2014/59/EU se spremeni:

- (1) v členu 2(1) se točka (48) nadomesti z naslednjim:

„(48) dolžniški instrumenti:

- (i) v točkah (g) in (j) člena 63(1) pomenijo obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, instrumente, ki ustvarjajo ali potrjujejo dolg, ter instrumente, ki dajejo pravice za pridobitev dolžniških instrumentov, in
- (ii) v členu 108 pomenijo obveznice in druge oblike prenosljivega dolga ter instrumente, ki ustvarjajo ali potrjujejo dolg;“;

- (2) člen 108 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 108

Razvrstitev v primeru insolventnosti

1. Države članice zagotovijo, da se v njihovem nacionalnem pravu o običajnem insolvenčnem postopku:

- (a) naslednje razvrsti prednostno enako, vendar višje, kot se razvrstijo terjatve navadnih nezavarovanih upnikov:

- (i) tisti del upravičenih vlog fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, ki presega raven kritja iz člena 6 Direktive 2014/49/EU;
- (ii) vloge, ki bi bile upravičene vloge fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, če ne bi bile vplačane pri podružnicah institucij s sedežem v Uniji, ki se nahajajo zunaj Unije;

- (b) naslednje razvrsti prednostno enako, vendar višje kot razvrstitev iz točke (a):

- (i) krite vloge;
- (ii) sistemi jamstva za vloge, ki prevzemajo pravice in obveznosti kritih vlagateljev v primeru insolventnosti.

2. Države članice zagotovijo, da imajo za subjekte iz točk (a) do (d) prvega pododstavka člena 1(1) navadne nezavarovane terjatve v skladu z njihovim nacionalnim pravom o običajnem insolvenčnem postopku prednostno višjo razvrstitev kot nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (a) njihova prvotna pogodbeno zapadlost je vsaj eno leto;
- (b) dolžniški instrumenti nimajo vgrajenih izvedenih finančnih instrumentov in sami niso izvedeni finančni instrumenti;
- (c) v zadevni pogodbeni dokumentaciji in po potrebi v prospektu v zvezi z izdajo je izrecno navedena nižja razvrstitev v skladu s tem odstavkom.

3. Države članice zagotovijo, da imajo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo pogoje iz točk (a), (b) in (c) odstavka 2 tega člena, v skladu z njihovim nacionalnim pravom o običajnem insolvenčnem postopku prednostno višjo razvrstitev kot terjatve, nastale zaradi instrumentov iz točk (a) do (d) člena 48(1).

4. Brez poseganja v odstavka 5 in 7 države članice zagotovijo, da se za razvrstitev nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, ki so jih subjekti iz točk (a) do (d) prvega pododstavka člena 1(1) te direktive izdali pred datumom začetka veljavnosti predpisov, s katerimi je bila Direktiva (EU) 2017/2399 Evropskega parlamenta in Sveta (*) prenesena v nacionalno pravo, v okviru običajnega insolvenčnega postopka uporablja njihovo nacionalno pravo o običajnem insolvenčnem postopku, kot je bilo sprejeto 31. decembra 2016.

5. Če je država članica po 31. decembru 2016 in pred 28. decembrom 2017 sprejela nacionalno pravo o razvrstitvi – v okviru običajnega insolvenčnega postopka – nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, izdanih po datumu začetka uporabe tega nacionalnega prava, se odstavek 4 tega člena ne uporablja za terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih po datumu začetka uporabe tega nacionalnega prava, če sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) v skladu s tem nacionalnim pravom imajo za subjekte iz točk (a) do (d) prvega pododstavka člena 1(1) navadne nezavarovane terjatve v okviru običajnega insolvenčnega postopka prednostno višjo razvrstitev kot nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo naslednje pogoje:

(i) njihova prvotna pogodbeni zapadlost je vsaj eno leto;

(ii) nimajo vgrajenih izvedenih finančnih instrumentov in sami niso izvedeni finančni instrumenti ter

(iii) v zadevni pogodbeni dokumentaciji in po potrebi v prospektu v zvezi z izdajo je izrecno navedena nižja razvrstitev v skladu z nacionalnim pravom;

(b) v skladu s tem nacionalnim pravom imajo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo pogoje iz točke (a) tega pododstavka, v okviru običajnega insolvenčnega postopka prednostno višjo razvrstitev kot terjatve, nastale zaradi instrumentov iz točk (a) do (d) člena 48(1).

Na datum začetka veljavnosti predpisov, s katerimi je bila Direktiva (EU) 2017/2399 prenesena v nacionalno pravo, imajo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov iz točke (b) prvega pododstavka, prednostno enako razvrstitev kot tiste iz točk (a), (b) in (c) odstavka 2 in iz odstavka 3 tega člena.

6. Za namene točke (b) odstavka 2 in točke (a)(ii) prvega pododstavka odstavka 5 dolžniški instrumenti s spremenljivo obrestno mero, ki temelji na široko uporabljeni referenčni stopnji, in dolžniški instrumenti, ki niso denominirani v domači valuti izdajatelja, pod pogojem, da so glavnica, odplačila in obresti denominirani v isti valuti, samo zaradi navedenih značilnosti ne štejejo za dolžniške instrumente z vgrajenimi izvedenimi finančnimi instrumenti.

7. Države članice, ki so pred 31. decembrom 2016 sprejele nacionalno pravo o običajnem insolvenčnem postopku, v skladu s katerim se navadne nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki so jih izdali subjekti iz točk (a) do (d) prvega pododstavka člena 1(1), razdelijo v dva ali več različnih prednostnih razvrstitev ali je prednostna razvrstitev pri navadnih nezavarovanih terjativah, nastalih zaradi takšnih dolžniških instrumentov, v odnosu do vseh drugih navadnih nezavarovanih terjatev enake razvrstitve spremenjena, lahko določijo, da se dolžniški instrumenti, ki imajo med navedenimi navadnimi nezavarovanimi terjativami najnižjo prednostno razvrstitev, razvrstijo enako kot terjatve, ki izpolnjujejo pogoje iz točk (a), (b) in (c) odstavka 2 in iz odstavka 3 tega člena.

(*) Direktiva (EU) 2017/2399 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o spremembi Direktive 2014/59/EU v zvezi z razvrstitvijo nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti (UL L 345, 27.12.2017, str. 96).“

Člen 2

Prenos

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 29. decembra 2018. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice te predpise uporabljajo od datuma začetka veljavnosti v nacionalnem pravu.

2. Države članice se v predpisih iz odstavka 1 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.
3. Odstavek 2 se ne uporablja, če so nacionalni predpisi držav članic, ki so začeli veljati pred datumom začetka veljavnosti te direktive, s slednjo že usklajeni. V tem primeru države članice o tem ustrezno obvestijo Komisijo.
4. Države članice Komisiji in Evropskemu bančnemu organu sporočijo besedilo temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Pregled

Komisija do 29. decembra 2020 pregleda uporabo člena 108(1) Direktive 2014/59/EU. Komisija zlasti oceni potrebo po morebitnih nadaljnjih spremembah glede razvrščanja vlog v primeru insolventnosti. Komisija poročilo o tem predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.

Člen 4

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 5

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 12. decembra 2017

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednik

M. MAASIKAS
